

טעימות הדף היומי

עם הרב אברהם משה הלוי רוט

לחצות והוספות: a0527652027@gmail.com

שיעורי "טעימות" מיועדים ללומדי הדף היומי המבקשים להעשיר את הלימוד עם "נושא מעניין לקחת הביתה". הם כוללים נושאים לדיון, פולמוסים, חיזוקים, לקחים, קושיות, הקשרים לפרשת השבוע והמועדים, ועוד ועוד. מטרת השיעורים לעודד שיח תורני גם לאחר שהלימוד הסתיים. בבית או בעבודה, עם האשה או הילדים, בשבתך בביתך ובכלתך בדרך.

השיעורים נמסרים באולפני "קול הלשון" וניתן לצפות בהם באתר, או להקשיב בטלפון 03-6171111 ולהקיש ברצף (משמאל לימין): # 41670658 *

לתגובות והערות, ולקבלת הגיליון בקביעות: a0527652027@gmail.com
הפקת הגיליונות כרוכה בהוצאת משאבים רבים של עריכה וגרפיקה, ניתן להשתתף בעלויות ובזכויות!

מנסים לטפס שוב ושוב... ולא מתייאשים...

יהודי אחד הגיע לבית מרנא החזון איש, החזון"א התעניין בשלומו והלה השיב: "ברוך השם, חיים..." שאל אותו החזון"א "האם אתה יודע מה המשמעות של 'חיים'? מה זה 'לחיות'? הלה שתק במבוכה, והחזון"א המשיך: "אגיד לך מה זה 'לחיות' – לחיות פירושו לנסות ולטעות, ושוב לנסות ושוב לטעות, ושוב לנסות... זה נקרא לחיות!..."

רבי אריה שכטר הגיע לבית רבינו החזון איש כמה שבועות לפני הסתלקותו. דלת הבית היתה נעולה ורבינו שכב על מיטה במרפסת ביתו. כשהבחין החזון"א באורח הציע לו לטפס דרך המרפסת ולהיכנס. הלה החל מיד לטפס, מעילו הסתבך בגדר התיל ונאלץ לרדת, עוד פעם טיפס ושוב הסתבכו שריגי הבד במעקה וירד, כל הזמן הביט בו רבינו, עד שבשלב מסוים פתח ואמר בנעימות מיוחדת: **"צריך לזכור שכאלה הם חיי של יהודי עלי אדמות, מטפסים ונופלים מטפסים ונופלים ועוד פעם מטפסים ונופלים ועוד פעם, ומי שרוצה באמת להגיע אל המטרה יגיע ויגיע."**

התבוננות | איך תיתכן כפרה ללא תשובה?

לפי דעת רבי יהודה יום הכיפורים מכפר גם למי שלא שב. איך זה פועל?...

הגמרא ביומא דף יט, ב מספרת על מנהג קדוש שהיה בנהרדעא: להיות ערים כל ליל יום הכפורים ולעסוק בתורה, זכר למקדש

שהיו ערים אז כל הלילה כדי לעורר את הכהן הגדול. והנה, רב יהודה יוצא מבית המדרש בליל יוה"כ פ' והוא פוגש את אליהו הנביא. אליהו הנביא אומר לו: בוודאי אתה מתפלל למה לא בא משיח? הרי כל היהודים חוזרים בתשובה, ערים בלילה ועוסקים בתורה. אגיד לך את מה שאינך יודע: הלילה, בעיצומו של ליל יום הכפורים, נבעלו כמה בתולות בנהרדעא! מתוך שלא היו ישנים הגיעו כמה פוחזים לידי שחוק אנשים ונשים יחד, והגיעו לידי עבירה. נבהל רב יהודה ואמר לו, מה הקב"ה אומר על זה? השיב לו אליהו: הקב"ה אומר "לפתח חטאת רובך". פירש רש"י: **יצר הרע מחטיאם בעל כרחם**. ומה השטן אומר על זה? – השטן?! הוא כלל איננו יכול לפתוח פה ביום הכיפורים. עכ"ד הגמרא.

חיי של יהודי... מטפסים ונופלים, מי שבאמת רוצה יגיע. מרן החזון"א

עיון | מדוע מתוודים שוב ושוב ביום הכיפורים

הדף שלנו עוסק בשיטת רבי יהודה שיום הכיפורים מכפר גם ללא תשובה. במבט ראשון, שיטתו נראית לנו הקטנים מחודשת מאד. הסברא שלנו נוטה לדעת חכמים שיוה"כ יכפר רק למי ששב בתשובה.

אבל האמת שלפי שיטת חכמים נוצרת בעיה: מתי תתרחש אותה חזרה בתשובה? אם ישוב בתחילת היום – איך יכפר על החטאים שייכשל במהלך המשך היום, ואם ימתין עד סוף היום – שמא ייחלש ויאנס ולא יצליח כבר לשוב בתשובה.

לכן תיקנו חכמים שבכל תפילה ותפילה של יום הכיפורים מוסיפים ווידוי – למה לא מספיק ווידוי אחד? אומר התוספתא (הביאה הרמב"ן יומא פז, ב) שזה מחמת שאנו חוששים שמא האדם חטא שוב בין תפילה לתפילה... בין שחרית למוסף, בין מוסף למנחה, או אפילו בין מנחה לנעילה!... לכן אנו חוזרים שוב ושוב על הוידוי. מאידך גיסא, איננו רוצים להמתין עד סוף היום ואז להתוודות בנעילה, שמא יארע איזה אונס ולא יספיק להתוודות.

חיזוק | שבע יפול צדיק – וקם!

אנו לומדים כאן שמעיקר צורת האדם שהוא בחשש סכנה שמא יפול אפילו בעיצומו של יום הכיפורים. כי בעולם שלנו, נופלים וקמים, נופלים וקמים... גם בעיצומו של יום הכיפורים. גם ברגעים הבודדים שבין מנחה לנעילה!

הנביא מכנה את כנסת ישראל "הבת השובבה" – האומה שתשובותיה רבות. היא שבה שוב ושוב. כך אנחנו נראים:

שונאינו. וא"כ היה להם לשנות, או שניהם חייבים, או שניהם פטורים. **אלא שמע מינה שמחוייבים אנו למסור על קידוש השם. ואם ח"ו ישנה הדין הוה ככופר בתורת משה...**

בית הוראה | מותר להסביר לילד ש"תשמיש המיטה" זה הצעת המיטות?

והנה, העוסקים בקירוב רחוקים לפעמים מרגישים צורך לשנות מעט בהלכות מסוימות אשר הרחוקים עדיין לא יכולים להבינם ולהתקבל על ליבם, וכדי שלא יבעטו וילכו להם הם "מתקנים" קצת. ויש לדון אם הדבר הזה אסור עפ"י דברי המהרש"ל הנ"ל, או שמכיון שכוונתם על מנת להמשיך וללמד, משלב לשלב, עד שיידעו כל האמת לפרטיה ודקדוקיה, אם כן אין זה נחשב ש"מגלה פנים בתורה".

כעין זה מצוי אצל המחנכים של צעירי הצאן, שצריכים להסביר מושגים צנועים כמו תשמיש המיטה האסור בתשעה באב, ויש מהם שבודים להם הסבר אחר כמו שפירוש "החלפת מצעים חדשים" וכדומה. האם אין בזה את האיסור הנורא של "מגלה פנים שלא כהלכה"?

מושג | "ספרא"

הגמרא שלנו מזכירה את ה"סיפרא", מדרש חז"ל על תורת כהנים. מדוע הוא ניקרא "סיפרא"? מה המשמעות של השם הזה? במה הוא שונה מ"סיפרי" הנכתב על במדבר-דברים?

עלינו לדעת שבארמית במקום ה"א הידיעה בראש המילה ניצבת אל"ף הידיעה בסוף המילה. למשל "שופט" = דיין, "השופט" = דיינא. "מלכים" = מלכין, "המלכים" = מלכיא. וכן רבים.

לפי זה "ספרים" = ספרי, "הספר" – סיפרא.

אם כן, "ספרא" הוא תואר מופלג על תורת כהנים, זהו "הספר". בה"א הידיעה. [לעומת ספרי הדרשות לבמדבר ודברים שאינם "ספרא" אלא "ספרי"].

מדוע הוא נקרא כך? כי הוא הספר הקשה ביותר ללמידה והעמקה.

הגמרא בברכות יח, ב מביאה את הפסוק על גבורתו של בניהו בן יהוידע אשר "הכה את הארי בתוך הבור ביום השלג" ומפרשת "דתנא סיפרא דבי רב ביומא דסיתוא", הוא למד את כל הסיפרא ביום אחד קצר, יום קצר של חורף.

מבארים תוספות שלכן זה מוכנה "הכה את הארי" כי סיפרא

כע"ז אומרים חז"ל שלעם ישראל יש 'טענה' על הקב"ה: ואתה הסיבות את ליבם אחורנית. אתה בראת בנו יצר הרע, הרי 'גלוי וידוע לפניך שרצונו לעשות רצונך, ומי מעכב? שאור שבעיסה!'.¹

כך אומרת הגמרא בברכות לבא, [הסוגריים לשון רש"י]: "אמר רבי חמא ברבי חנינא: אלמלא שלש מקראות הללו [שמעידין שיש ביד הקדוש ברוך הוא לתקן יצרנו, ולהסיר יצר הרע ממנו] נתמוטטו רגליהם של שונאי ישראל [אבל עכשיו יש לנו פתחון פה – שהוא גרם לנו שברא יצר הרע]. חד, דכתיב: ואשר הרעתי [אני גרמתי להם שבראתי יצר הרע], וחד, דכתיב: הנה כחומר ביד היוצר כן אתם בידי בית ישראל; וחד, דכתיב: והסירותי את לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב בשר.

על הגמרא הזו נוסד הפיוט המרטיט בליל יוה"כ פ: "כי הנה כחומר ביד היוצר... לברית הבט ואל תפן ליצר" כלומר, מכיון שאנו בידך כחומר ביד היוצר, יכולת להסיר מאתנו את היצר הרע, אז א"כ שוב "אל תפן ליצר", כדברי הגמרא שם.

ביום הכיפורים אנחנו מצליחים להתנתק מהיצר הרע, ולראות בו 'אויב זר' שחודר למערכת ההפעלה שלנו ומפתה אותנו לחטאים. זה לא אנחנו – זה הוא. זה השורש של כפרת יום הכיפורים, גם אם אתה עדיין חוטא, זה לא אתה – זה הוא. בתוככי ליבנו כולנו צדיקים, הביצוע סובל מ"השתלטות זרה" של השטן.

מעניין לדעת | ייהרג ואל יסלף הלכה אחת מן התורה

הגמרא שלנו מזכירה את "המגלה פנים בתורה" שאינו זוכה לכפרת יום הכיפורים בלא תשובה. אך במקומות אחרים הנוסח הוא "מגלה פנים בתורה שלא כהלכה" והכוונה שהוא מסלף את פירוש דברי התורה.

מעניין לדעת שהמהרש"ל (ביש"ש ב"ק ד, ט) מוכיח שאדם חייב למסור נפשו שלא לשנות מדברי התורה אפילו בזמן סכנה. הוא מוכיח זאת ממה שכאשר ביקשה המלכות לדעת מה דין שור ישראל שנגח שור של עכו"ם לעומת שור של עכו"ם שנגח שור ישראל, לא שינו חכמים להשיב מפני הסכנה: שניהם חייבים או שניהם פטורים, אלא אמרו את האמת הברורה: עכו"ם חייב לישראל נזק שלם אפילו כששורו תם, ישראל פטור לגמרי מלשלם לעכו"ם אפילו כששורו מועד.

טוען המהרש"ל "ולמה לא ייראו חכמים שתעליל מלכות הרשעה עליהם. הלא לא תמצא דבר קשה כזה לומר בפני האומות שאנחנו פטורין מהיזקין, והם חייבים. וכי לא היה ראוי לחוש ח"ו לכמה שמדות וחורבות דליפוק מיניה. בפרט מלכות הרשעה, שכל מחשבתם רק להתגולל ולהתנפל על

לארץ באמצעות נייר או בד. וזה פלא, הרי בהלכה לא הוזכר אלא להפסיק בין הראש לבין הארץ, אין שום איזכור לחציצה והפסק בין הברכיים לארץ.

ה"טעות" הזו 'עולה' לנו בבלאגן גדול: הרי אם די להפסיק בין הראש לארץ, יכול למשוך מעט את הטלית על פניו והנה חציצה... ואם בחור הוא מניח את ידו תחת ראשו (כמו בתחנון) ושרוול הבגד חוצץ. אבל מכיון שכולם "החליטו" שצריך לחצוץ גם בין הברכיים לארץ, נאלצים הגבאים להכין מראש דפים לבנים, ילדים חרוצים מתרוצצים בין כל המתפללים לחלק לכל אחד ואחד את הדף שבלעדיו אי אפשר להמשיך... דרמה!..

על מה הדרמה?! מה פשר המנהג המשונה הזה?

דומני שהם לא עושים זאת מפני חשש "אבן משכית" אלא משום חשש של ביטול מצות עשה "מקרא קודש" לפי דעת התוספות בערכין שהיא מתקיימת בכסות נקיה. כאשר הוא כורע על ברכיו הרבה פעמים מתמלא באבק, והרי אסור להסיר האבק מהבגד הכהה ביום הכיפורים, ואיך יוכל לקיים "מקרא קודש" בכסות נקיה? לכן הקפידו כל כך על חציצה בין ברכיהם לרצפה.

זווית אישית | מתי צריך לחצוץ ב"כורעים" דוקא תחת הברכיים?

לפני כמה שנים נאלצו בני קהילתי "ראש הגבעה" להתפלל ברחובה של עיר מפני הדוחק. נבנה אוהל ענק ומרווח על רצפת האספלט של שטח החנייה... אמרתי אז לחברים שבמקום זה אינני כלל בטוח שצריך להניח חציצה מול הפנים, כיון שיתכן שאין דין האספלט כריצוף אבנים אלא כאדמה, שאין צריך לחצוץ בה משום אבן משכית (אם אינו פושט ידיו ורגליו לגמרי) ואכמ"ל, אבל מתחת הברכיים – זה חובה גמורה לחצוץ, שהרי האספלט מלכלך מאד, ואנו מצווים "מקרא קודש – בכסות נקיה".

עיון | תפילות ימים נוראים – תפילה בעת צרה?

התוספות כאן הקשו על רש"י איך יתכן שמקיימים מקרא קודש בתפילה ובברכות הרי אינן אלא מדרבנן ומקרא קודש הוא מן התורה.

ונראה ליישב, עפ"י מה שכתב הרמב"ן שאע"פ שתפילה אינה אלא מדרבנן (לשיטתו) מכל מקום "תפילה בעת צרה" היא מן התורה. (ואף שמשלשון הרמב"ן משמע שמסתפק

הוא חמור שבספרים, הספר הכי קשה, בשביל לפענח אותו צריך גבורה כמו של הנלחם מול אריה. ומה זה "בתוך הבור"? אומרים התוספות שספר ויקרא נמצא באמצע התורה, באמצע "בור המים" של התורה.

נושא בהרחבה: קיום מצוות מקרא קודש ביום הכיפורים

פולמוס | שיטות הראשונים בצורת קיום "מקרא קודש"

בדף שלנו אנו עדים לאחד הפולמוסים המרתקים: איך מקיימים "מקרא קודש" ביום הכיפורים. הגמרא אומרת שיש שלוש חובות ביום הכיפורים: לשבות ממלאכה, לענות את נפשו, ו... לקרוא מקרא קודש. איך מקיימים את המצוה הייחודית הזאת של "לקרוא מקרא קודש"? מצאנו לפחות ד' שיטות:

א. רש"י אומר שזה מתקיים ע"י שמקבלו בברכותיו לומר מקדש ישראל ויום הכיפורים. [לפי"ז העיר הגר"ש אלישיב יתכן שלשיטת רש"י קידוש ביום טוב הוא מן התורה, על מנת להזכיר בו "מקדש ישראל והזמנים" ובכך לקיים מקרא קודש].

ב. התוספות כאן ביארו ש"שובת מלאכה ואינו קורא מקרא קודש" הכוונה שאינו עושה מלאכה מפני העצלות ולא מחמת קדושת היום. [הוסיף אאמו"ר הגאון שליט"א שאין כוונת התוספות משום מצוות צריכות כוונה, דא"כ אין זה נוגע ל'מקרא קודש', אלא זה עניין נוסף, שכשם שלפי רש"י צריך לקדשו בנוסח הברכות כך לפי תוספות צריך לקדשו בכוונת השביתה, ששובת לכבוד יום הכיפורים].

ג. לדעת הרמב"ן על התורה "מקרא קודש" מתקיים בהתאספות בבתי כנסיות ובתי מדרשות, [ובשאר ימים טובים – גם לאכילה ושתייה]. ראו לקמן.

ד. במסכת כריתות כתבו התוספות שמקיים מקרא קודש ביום הכיפורים (אע"פ שאינו יכול לקדשו באכילה ושתייה) ע"י שלוש "כסות נקיה". ועורר רבינו הגר"י זילברשטיין שליט"א בחשוך חמד שחולה בבית החולים שמתאפשר לו להחליף בגדים לכבוד יום הכיפורים – יעשה כן ויקיים בזה מקרא קודש.

תעלומה | מדוע נהגו להפסיק בין הברכיים לקרקע ב"כורעים"?

אחת התעלומות שמעוררות אצלי פליאה בכל שנה, היא הקפידה של כל המתפללים ב"כורעים" להפסיק בין הברכיים

לומר שמצות קידוש ומז"ש אינם אלא למי שמתפלל מרצונו. אך יש לומר, שכיון שהחפצא דתפילה היא דאורייתא, ממילא יתכן שהתורה תחייב מקרא-קודש או מז"ש הגם שנכלל בזה ממילא שצריך לברך או להתפלל. ועיין בזה.

העמקה | "מקרא" לשון קריאה או לשון אסיפה

הרמב"ן על התורה ויקרא (כ"ג ב') כתב וז"ל "וטעם 'מקרא' קודש" **שיהיו ביום זה כולם קרואים ונאספים לקדש אותו, כי מצוה היא על ישראל, להקבץ בבית האלקים ביום מועד, לקדש היום בפרהסיא, בתפלה והלל לקל בכסות נקי, ולעשות אותו יום משתה,** כמו שנאמר בקבלה (נחמ' ח') "לכו אכלו משמנים ושתו ממתקים, ושלחו מנות לאין נכון לו, כי קדוש היום לאדונינו, ואל תעצבו, כי חדות ד' היא מעוזכם". והנה "מקרא" קודש, מלשון "קרואי העדה" (במדבר א' ט"ז), אחרי כן יאכלו הקרואים (ש"א ט' י"ג) וכו', המקומות שנקראים שם, שיתקבצו בהם קרואי העדה כו'".

כלומר, שהוא מפרש "מקרא" לשון הזמנה ופגישה. ובאמת זאת הכוונה "וקראת לשבת עונג", וכי יש מצוה לקרוא כך לשבת? הכוונה "תזמין" לשבת מפגש של עונג. כך אנו אומרים בתפילה על הקב"ה "עונג קרא לשבת". כך גם "תקראו איש אל רעהו אל תחת גפן ותחת תאנה" הכוונה "תזמינו" איש רעהו. וכן "קרא עלי מועד" הזמין מועד מיוחד.

ובאמת התרגום של "מקרא" הוא "מערע" לשון הזמנה ופגישה, כמו "מקרה" או "פגישה". "ויפגשו" בהר האלקים – "וערעיה" בטורא דאתגלי עלוהי יקרא דה'. הרי ש"מקרא" זה אינו לשון "קריאה" אלא לשון "הזמנה ופגישה".

אבל לדעת הרש"י והתוספות בסוגייתנו "מקרא" הוא לשון קריאה וקביעת שם, תקראו אותו ליום קדוש. על ידי שתזכירו "מקדש ישראל והזמנים/יום הכיפורים", כדעת רש"י, או על ידי שתשבתו ממלאכה / תלבשו כסות נקיה לשם קדושת היום, כדעת התוספות.

מעניין לדעת | מתי נער בר מצוה לא מצטרף למניין מתפללים?

הפרי מגדים בסימן ת"צ (מ"ז ס"ק ב') הביא את דברי הרמב"ן וכתב דלפי דבריו נמצא דתפילה ביום טוב היא מן התורה, אף על גב דבעלמא ס"ל להרמב"ן דמצות תפלה אינה אלא דרבנן. ויותר מכך, גם התפילה בציבור ובפרהסיא היא מן התורה ביום טוב.

ולפי"ז כתב שצריך להדר שתהיה התפילה עם עשרה אנשים

בזה, עיין אגרות משה או"ח ב, כה שבוודאי זהו חיוב גמור לכו"ע, ואפילו לגויים, ולא הסתפק הרמב"ן אלא בעניין מקור החיוב, עיי"ש).

והנה אין לך עת צרה גדולה מזו, בימים הנוראים כאשר המלך יושב על כסא המשפט, כי הוא נורא ואיום, כמה יעברון וכמה יבראון מי יחיה ומי ימות... ביום כזה יש חיוב תפילה מן התורה. וממילא שפיר כתב רש"י שבמה שאומר בתפילה "מקדש ישראל ויום הכיפורים" מקיים בזה מקרא קודש.

וראיה לזה, דהנה, כידוע, שיטת רש"י עצמו (וכמה ראשונים ואחרונים) שמצות אמירת מלכויות וזכרונות ושופרות בראש השנה היא מן התורה. ויש לברר לשיטתם איך צורת המצוה מן התורה. שהרי מצות תפילה עצמה אינה מן התורה (לדעת הרמב"ן ורוב הראשונים) וא"כ לכאורה מן התורה אומרים את הפסוקים בלי להתפלל.

אמנם לפמש"נ נראה שכיון שראש השנה דינו כ"עת צרה", כיון שהאדם נידון בו על חייו, לכן אז גם הרמב"ן מודה שחיוב תפילה מן התורה. וממילא כלל לא קשה איך קיימו מן התורה מז"ש. נמצא **שרש"י לשיטתו** לגבי "מקרא קודש" שמתקיים בתפילה מן התורה, יכול לפרש גם לענין מצוות מז"ש שמתקיימת בתפילה מן התורה.

[אכן יש לדון אם בעת צרה סגי בתפילה אחת במשך כל הצרה, או שחיובו בכל יום מימי הצרה, או אפילו כמה פעמים ביום כפי צורך נפשו. שהרי פסוקי מז"ש נאמרים בתפילת מוסף שהיא לאחר שכבר התפלל שחרית וקיים תפילה בעת צרה. אך מסתבר שכל שלא התפלל כפי הצריך לענין הצרה, דהיינו סדר עבודת שחרית וסדר עבודת מוסף ופסוקי מז"ש, עדיין מחוייב הוא בכל זה].

למדנות | חיוב תפילה דרבנן אבל חפצא דתפילה מן התורה

דרך נוספת ליישב דעת רש"י בסוגייתנו. דהנה מצאנו שאלה דומה בדברי המשנה ברורה בהלכות ברכת כהנים (בביאור הלכה), שדקדק איך יתכן שברכת כהנים מן התורה, הרי ברכת כהנים דינה בתוך התפילה, והתפילה עצמה אינה מן התורה. (והוכיח מזה שמן התורה ברכת כהנים אף בלא תפילה).

וידוע מה שאמר על זה אדונינו הגר"ח מברסק (הובא ב'עמק ברכה' נשיאת כפיים) שאף שחיוב תפילה אינו אלא מדרבנן מ"מ חפצא דתפילה הוי מן התורה, ולכן שפיר אפשר שמן התורה אין ברכת כהנים בלא תפילה.

אמנם סברא זו לכאורה אינה שייכת לגבי מצות קידוש היום ומז"ש, כי לא מסתבר שיהיו חייבים להתפלל בשביל לכלול בתפילה את הקידוש או מז"ש. בשלמא גבי ברכת כהנים באמת אין חיוב אלא כשהוא רוצה להתפלל, אבל אי אפשר

כאילו כתוב "וקראתם בעצם היום הזה מקרא קודש, מקרא קודש יהיה לכם". אלא שגם זה פלא, מה פשר הכפילות הזו.

ונראה עפ"י דברי הרוקח שהמצוה היא לספור חמישים יום, אלא שאת היום החמישים אין צורך לספור באמירת היום יום חמישים כיון שמזכירים אותו בברכה ובתפילה.

נמצא שכאשר מזכיר "מקדש ישראל והזמנים" חג השבועות הזה "בתפילתו, מקיים ב' מצוות, א' "מקרא קודש יהיה לכם" – כשיטת רש"י, ב' ספירת יום החמישים, כשיטת הרוקח, שמקיים בזה "וקראתם בעצם היום הזה". [כנראה לכן הקפידו להתפלל מאוחר משום תמימות, ובפשטות אין מובן הרי כבר ספר אמש והשלים ספירתו ואיך יכול להיות שמצוותו מתלי תליא ועומדת מתי יתפלל מעריב של ליל שבועות. אבל לפי הרוקח הכוונה היא שלא יחסר לו יום החמישים בכך ש"יספור" אותו מבעוד יום].

גדולים שיש להם ב' שערות, ולא לסמוך על חזקה דרבא, כיון שזוהי מצוה מן התורה!..

מהדף ליומי | "מקרא קודש" בחג השבועות

והנה, בחג השבועות כתוב "וקראתם בעצם היום הזה, מקרא קודש יהיה לכם". ולא מובן למה מתייחסים המילים "וקראתם בעצם היום הזה" מה תקראו בעצם היום הזה?

[ואולי לדעת הרמב"ן ש"קראתם" היינו הזמנה להתאספות, הרי במתכוין לא כתב התורה "מקרא קודש", כי בשבועות "כולו לכם" (לסוברים כן) וממילא אין כאן "קריאה" למקרא קודש, אלא לעצם ההתאספות יחד לשמחת החג].

וכנראה שצריך לקרוא ב' פעמים את התיבות "מקרא קודש",